

CHAPADLA ČERNÉ HVEZDY

TEREZA KADEČKOVÁ

2024

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

CHAPADLA ČERNÉ HVĚZDY

Text © Tereza Kadečková, 2023

Ilustrace obálky © Pavel Pavelka, 2023

Redakce: Marie Pospíšilová

Korektura: Nelly Černohorská

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2024

Svatojanská 703, Velešín, 373 82

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-70-3 (PDF)

ISBN 978-80-88635-71-0 (EPUB)

ISBN 978-80-88635-72-7 (MOBI)

I APHELION

Od doby, co Aphelion narostly žábry, měla oceán ještě radši. Hluboký, temný a plný života. Jako malá vydržela hodiny jen tak se cákat na kamenné pláži, až promrzla na kost a kůže se jí zvrásnila. Plavat uměla už ve třech letech, zatímco její sestra se bála k vodě, byť jen přiblížit. Nejoblíbenějším předmětem ve škole pro ni bylo potápění a taky jí jako jediné šlo. Oceán ji k sobě volal odjakživa a dnes už se mu mohla oddávat beze strachu. Symbiont své nositelce nedovolil prochladnout, tlak vody jí neublížil ani ve velkých hloubkách. Vídala krásy oceánu na vlastní oči.

Světlo baterky otevřelo hlubinu. Symbiont jí ještě nedopřál vidění ve tmě a s trochou štěstí ho nikdy nezíská. V kuželu světla se otevřel pohled, který ji snad nikdy neomrzí. Krása a zkáza.

Věžáky, reklamy, auta, drony, pouliční lampy – vše zalité vodou. Beton v ulicích popraskaný, kusy chodníků skryté pod nánosy bahna. Rozklad. Mrtvé město, které pohltil oceán. Kdysi tu žily miliony lidí, a teď jejich kosti obíraly ryby a korýši. Oceán vše obejmul a vtáhl do sebe. Dřív zářivé Jericho, které

nikdy nespalo, zhaslo. Jediným světlem tu byly fosforeskující ryby, traviny a teď Aphelionina baterka.

Ze smrti ale vzrůstal život. Místy se uchytily korály, hrály všemi barvami a rozrůstaly se podél panelákových zdí a chodníků. Na plastových odpadkových koších se v nánosech písku uchytily sasanky, v nichž se ukrývaly barevné rybky. Na lebkách v písku hodovali korýši a kolem nich se vlnily řasy a traviny. Za pár týdnů nezbude z kostěných ostatků zhora nic, ale raci si najdou další oběť oceánu. Stravy už léta neměli nedostatek. Aphelion se u koster nezastavovala, jen proplula kolem a vyplašila hejno drobných mořských tvorů.

Cítila se tu jako doma. Byla ryba, patřila do podmořské říše. Svých zbytků lidskosti se ale nedokázala vzdát. Plavala v neoprenu a s ploutvemi, i když se dokázala stejně rychle pohybovat díky blánám. Vystříhla si díry jen kolem žaber na žebrech, aby mohla dýchat, a na bocích, aby ji postranní čára včas upozornila na náhlé změny v proudech vody. Nechtěla své nahé, šupinaté tělo vystavovat ani rybám. Ještě neklesla tak hluboko.

Proplula rozbitým oknem do jednoho z věžáků. Kotouč světla v hluboké tmě odhalil kanceláře. Viděla sotva na pár temp dopředu. Stolům už dominovaly holoobrazovky, ale mořští šneci plazící se po hrnečcích. Mlži a svijonožci pokryli dřevo stolů. Párek raků vlezl do automatu na sušenky a plaval mezi obaly. Řasy a traviny se dostaly i sem. Místnost tak připomínala spíše zelenou, chlupatou jeskyni než obytný prostor.

Aphelion plavala obezřetně. Nejednou se na ni z temnoty vrhli predátoři. Jako by je úzké chodby, klaustrofobní místnosti a pootevřené skříně lákaly.

Nebo za to snad mohly hvězdice, které doslova vytapetovaly zbývající skla oken a určily si je za svůj domov? Vkládaly myšlenky rejnokům a kladivounům, aby počkali, až sběračka propluje kolem, aby jí zaryli zuby hluboko do masa nebo ji pobodali?

Vyhнула se hvězdícím obloukem, ale stále se je snažila mít v zorném úhlu. Jejich barvy ve tmě svítily, i když na ně světlo baterky nedopadalo. Připomínaly obrovské oko uprostřed temnoty, které sledovalo každé Aphelionino tempo. Jejich ramena se občas ladně zachvěla, ale Aphelion věděla, že za krásou se schovává zákeřnost. Všeobjímající síla, která chytne svou kořist a pozře ji celou. Růžové, oranžové, modré, jejich ramena se rozvíjela jako podmořské květy. Měly jen málo přirozených nepřátel, takže kde se objevily, tam se množily a šířily, stejně jako jejich temné myšlenky.

Aphelion z batohu vytáhla píst a vrazila ho do dveří. Hučení stroje k ní dolehlo zamlženě. Čistý zvuk pod vodou nedokáže zajistit ani symbionti. Otevřela se před ní výtahová šachta klesající do hluboké tmy. Jako propast do pekel.

Dolů do tmy. Korály a řasy pod slabým světlem vypadaly jako zuby. Připomínaly chřtán dlouhého úhoře plný ostrých výrůstků. Aphelion zaváhala, ve stínech mohlo čekat cokoli. Možná propluje dolů, až do žaludku leviatana. Zuby ji zakousnou, rozžvýkají a mocné tělo rozmělní a její kostra se stane jen další dekorací mořského dna.

Ale chřtán bestie je lepší volba než zůstat v jedné místnosti s hvězdicemi. Cítila jejich barevná těla v zádech, i když vplula do výtahové šachty.

Aphelion klesala níž a níž. Přepadl ji pocit úzkosti, srdce poskočilo a plíce se stáhly. Žábry pracovaly bez

přestávky, ale přesto měla pocit, že nemůže dýchat. Studená voda jí hladila kůži a temnota ji svazovala. Udělala několik rychlých temp, jen ať je odsud pryč.

Konečně se zastavila na správném místě naproti dveřím v soukromém patře. Za hlasitého hučení pístu je otevřela.

Vplula dovnitř mezi drobné rybky, které se zmateně zastavily a pozorovaly ji. Nikdy takhle velkého tvora neviděly. Patro bylo uzavřené všem velkým tvorům, takže rybí školka neznala krvelačné kosatky a žraloky. Neohroženě se točily kolem Aphelion a v nestřežených chvílích jí ozobávaly neopren.

Aphelion se rozhlédla. U stropu se držela malá vzduchová kapsa. Ani voda v Jerichu nebyla všudypřítomná. Připomnělo jí to povrch – oceán je mocný, ale nedosáhne všude a stále je, kam se před ním skrýt. Oddechla si, když zjistila, že v chodbičce nečekají žádné hvězdice. Chlad a temnota se jí ale stále zakusovaly do kůže a srdce se vrátilo do pravidelného rytmu jen velmi neochotně.

Vklouzla do místnosti. V zeleně zbarvené vodě plavaly rozmáchané zbytky papírů a sáčky, smíchané s planktonem a řasami. Města na povrchu měla své prachové částičky držící se ve vzduchu, voda zase hnědé cucky, které se jako popílek vznášely před očima, když jste jen trochu zvířili proudy. Přejela místnost světlem.

Ze tmy zazářily jasné oči a tlama plná zubů.

Aphelion vyjekla, od úst jí vylétly bublinky a přidaly se ke vzduchu u stropu. Mávla ploutvemi a zacouvala zpátky k výtahu, pryč od predátora. Ruka jí sjela k pasu a chytila rukojeť nože. Srdce znovu skákalo jako splašené.

Lovec se nehýbal.

Šok z ní pomalu opadl a Aphelion se musela zasmát sama sobě. Ze tmy na ni koukal vycpaný tygr, který teď už připomínal spíše rozervaného plyšáka. Skleněné oči se leskly ve světle baterky a mezi zuby mu rostly řasy. Ať tu kdysi pracoval kdokoli, měl mizerný vkus. Červený koberec pohltily traviny, stály tu desítky vycpaných zvířat s promáchanými kožichy a perím, ve správné poloze je držely vodou odhalené dráty. Tygr, medvěd, skalní šelmy, pár ptáků, všichni ztuhlí a připravení k útoku, který nikdy nepřijde. Svou oběť nezardousí, zůstanou navěky v oceánu, dokud je voda nerozmělní úplně. Dnes by v Jerichu vycpaná zvířata nenašla, snad tak možná u nějakých zazobaných parchantů na Sušině. Zvířat zbylo příliš málo.

Následovala instrukce a vplula do zadní části místnosti. Sundala ze stěny obraz a odhalila mohutný, vodotěsný sejf. Nikdo tehdy nečekal, že svět spláchně voda, ale Aphelion ještě nikdy nepotkala sejf, který by s podobnou situací nepočítal. Zatímco se lidi utopili, androidstvo zkratovalo a internet zmlkl, trezory zůstaly a dál dělaly svou práci.

Shodila ze zad batoh a vytáhla plachtu. Precizními pohyby ji nalepila kolem sejfu na stěnu a pár metrů před něj na zem. Rukou odehnala zvědavé rybky, které jí oždibovaly prsty při práci. Zavřela se uvnitř jako v kokonu a zapnula kompresor. Plachta se nafoukla jako stan a voda uvnitř se pomalu vypustila. Aphelion stanula na promáčeném koberci, který jí pod nohama nepříjemně čvachtal.

Ve vzduchové bublině byla zima. Cítila nepříjemné bodání, jak jí na tělo padaly kapky vody. Vzduch byl zašlý – kompresor neuměl dělat zázraky. Ale stačil na to, aby ze sejfu bezpečně a suše vytáhla cokoli, co se tam schovávalo.

„Tak ukaž,“ řekla si pro sebe, jen aby ve tmě a zimě slyšela vlastní hlas a srdce jí zase nezačalo panikařit.

Sejf pokrývaly oranžové a hnědé skvrny rzi, tvořily na povrchu mapy neznámého světa. Téměř pět centimetrů tlustou stěnu ale nepoškodily víc než povrchově. Panty a zámky byly zanesené pískem a rzí, úplně nepoužitelné. Muselo nastoupit další vybavení.

Plazmový plamen projel zámkem jako máslem. Počkala, až vychladne, a pořádně zabrala. Panty zaskřípaly, ale konečně povolily a dvířka se otevřela.

V sejfu leželo několik šanonů a paklík bankovek. Oboje zabalila zvlášť do několika plastových sáčků a neprodyšně uzavřela. Posvítila dovnitř. Úplně vzadu se něco matně zalesklo. Natáhla se pro to. Malý onyxový kámen, hladký a kulatý, přesně do ruky. Aphelion se ušklíbla, když po jeho povrchu přejížděla palcem. Hodila ho do batohu vedle věcí.

Snad ze zvyku zavřela dvířka sejfu a vyjekla. Jasně oranžová hvězdice se nalepila na ciferník a téměř splývala se rzí. Ramena jako by se vlévala do železa a rozrůstala se všemi směry. Aphelion zacouvala a rychle se sbalila. Až když vypouštěla stan, zastínil ji pohled na hvězdici. Už se tím směrem nepodívala, ani když ve studené vodě skládala plachtu. Netrpělivě proplula kolem tygra a pryč z tohoto místa.

Uklidnila se až v otevřeném oceánu. Podvodní Jericho měla zmapované, znala každou budovu i zatáčku na kilometry od pobřeží. Věděla, kde se nejčastěji zdržují predátoři, jak se vyhnout prudkým vodním proudům a taky jiným sběračům. Město nechala pod sebou, stoupala ke stínu na hladině. Slunce proráželo vodu, každým metrem viděla lépe. Za chvíli k ní dolehly hlasy zastřené vodou.

„Tamhle je!“

Aphelion vystoupala po žebříku. Stanula na vyleštěné podlaze honosné jachty. I před potopou se boháči chlubilí loděmi, ale teď se z nich stal preferovaný způsob dopravy, takže se všichni snažili mít to nejlepší na trhu aspoň ve třech kopiích. Jasně bílá loď, úzká, aby se vešla do ulic Jericha, výkonná a rychlá, s dobrým manévrováním. Barva na ní zářila, přestože na hladině takhle blízko Rybárny plavaly odpadky a mrtvé ryby ozobané racky. Aphelion už loď nedokázala tolik ocenit, všude doplávala sama.

Ještě z ní nestihly spadnout první kapky, když k ní přistoupila dáma v bílých vzdušných šatech a hidžábu. Ester Al-Enezi patřila do jedné z těch zazobaných rodin v Jerichu, které si mohly dovolit postavit vily na Sušině několik kilometrů od vody. Vše vysušili, nadzvedli a pak si na zahradě vykopali bazén. Žili si v přepychu, zatímco zbytek lidí v Jerichu, a vlastně i většina na světě, koexistoval bok po boku s oceánem, vlhkostí a plísni.

„Máš to, Wanggai?“ oslovila ji Ester bez jediného náznaku slušnosti. Aphelion se smířila s ledajakým přístupem, pokud dostala zapláceno. Podala jí igelit se složkami. Ester hned strhla ochrannou fólii a odhodila ji stranou. Foukl vítr, igelit se dvakrát převrátil na zrcadlově lesklé podlaze a skončil ve vodě. Vlny ho za chvíli odnesly daleko za loď.

Ester prohlédla složky, papíry listovala opatrně. Po desetiletích pod vodou zkřehly. Usmívala se. „Ano, ano, to je ono. Teď těm mizerům ukážeme.“

Aphelion nikdy nepátrala po tom, co tihle lidé dělají. Vždycky to bylo stejné. Praprababička má v sefju smlouvu o vlastnictví pozemku. Po potopě ale všichni vlastníci buď umřeli, nebo se smlouvy ztratily. Teď na jejich pozemku staví někdo jiný, ale když se

objeví i téměř sto let stará smlouva... Zazobanci se prostě pořád handrkovali o majetek.

Stejně je jednou všechny koupí Nekonečno.

„Marnie, zaplať jí,“ houkla Ester za sebe. Přicupitala k nim mladá běloška.

„Ještě moment,“ zarazila ji Aphelion. „Našla jsem tohle.“ Ukázala jim onyx. Spokojený úsměv se Ester vytratil z tváře, tmavá kůže se napjala a obočí pokrčilo. Jen na krátký okamžik, než se jí do obličeje vrátil profesionální výraz.

„Cetka. To můžeš zahodit.“

„Vážně?“ zazubila se Aphelion. „Jak by se asi lidi tvářili na to, kdyby zjistili, že Al-Enezi taky můžou za potopu?“

„Kdo bude věřit rybě?“ ušklíbla se Ester.

„Rybě s kamerou?“ poklepala si Aphelion na rameno.

Ester se výhružně usmála. Nejspíš jí nikdy nikdo z jejích sloužících neoponoval. „No dobrá. Marnie, připiš jí ještě tisíc kreditů.“

„Služebníček,“ opáčila Aphelion spokojeně. Jen co náramek pípl a viděla, že jí na účtu přistálo dva tisíce kreditů, dodala: „Máte pravdu. Je to cetka. Nejspíš se tam dostala náhodou.“ Podala kámen Marnie a před zraky obou žen vymazala nahrávku. Ester se otočila na patě a šla vyhrát válku o pozemky. Aphelion v duchu přepočítávala. Ještě další dva tisíce a bude mít dost.

„Na shledanou,“ oznámila jí Marnie s jasnou zprávou, že se na palubě ochomýtl už příliš dlouho. Aphelion se rozloučila krátkým úsměvem a skočila do oceánu.

* * *

Eden byl ráj na zemi i ve vodě, stál na Rybárně s náručí otevřenou každému pracovníkovi přístavu. Klub měl

pět pater – jedno kompletně pod vodou, jedno s bazénem, kde končila vodní hladina, a dalšími se táhly tuby naplněné vodou, končící v akváriích zabírajících prostředek každého suchého patra. Proplouvali tudy mořské panny a muži, mávali ocasy, vlasy jim vlály kolem hlav. Pózovali pro potěšení ostatních. Ukazovali svá dokonalá těla a gesty lákali návštěvníky, ať se s nimi smočí.

Na jednom z pater zpívaly sirény, všude jinde hrál synthwave smíchaný s rockovou hudbou. Neony a světla diskotéky byly oslňující a s všudypřítomnou vodou a teplem tu vzduch připomínal skleník. Na parketu se lepilo tělo na tělo, všichni tančili, zpívali, zpocení, oslizlí a opilí. Smáli se a pokřikovali jeden přes druhého. Eden měl dveře otevřené všem – rybám, robotstvu i obyčejným lidem. Proto se mu taky v kruhu štamgastů říkalo druhým jménem: Fish'n'Chips.

Aphelion obešla akvárium, odkud na ni zamával mořský muž. Mrkl na ni a přejel si prsty po vypracovaném těle. Za sto kreditů by si mohla sáhnout a proplovat s ním třeba celou noc. Zavrtěla hlavou. Muž protočil oči a odplaval dělat dojem na někoho jiného. Musela šetřit, ani prachatá Aphelion si nemůže dovolit utrácet za dívky. Ne teď.

Došla k baru. Spoře oděná servírka se usmála. „Co to bude, Aphelion?“ Znali ji tu, i když ona netušila, s kým mluví.

„Jsou tu Delilah?“

„Jsou nahoře, ale možná nebudou mít čas.“

„Díky.“

„A sháněl se po tobě Arači. Máš se za ním zastavit.“

„Jo, to určitě,“ ušklíbla se a připsala servírce jeden kredit jako dýško. Vyběhla schody. Odsud viděla na

taneční parket v přízemí. Uprostřed někdo mával chapadly vysoko nad hlavami ostatních a v každém z nich držel svítící tyčinku. V blikajících světlech se komíhaly a nechávaly za sebou oranžové cestičky světla. Připomínaly oči v temnotě. Aphelion se odvrátila.

Delilah seděli u plastového stolu a shlíželi do davu. V přítomí zářili, vlasy měli propletené růžovým neone, linky na tváři taky růžově svítily. Ostře kontrastovaly s jejich skoro černou pletí a plnými rty. Delilah vlastnili Eden, byli kyborgstvo a znali snad každého v Jerichu.

„Co nám neseš, Aphelion?“ zeptali se, aniž by na ni pohlédli. Oči jim růžově zářily, jak se dívali do ztracena. Nejspíš prohlíželi kamerové záznamy, nebo právě s někým obchodovali.

Aphelion před ně položila svazek bankovek. Právo nálezce. Ester po ní chtěla jen složky, vše ostatní z lovu patřilo jí. „Předpotopní peníze. Asi tři tisíce. Za kolik mi je smění?“

Delilah mlaskli. Banky měly o starou měnu stále zájem, ale dávaly příšerný kurz. Vyplatilo se čekat a nasbírat velký obnos a pak s nimi teprve smlouvat.

„Udělala sis něco s vlasy?“ zeptali se Delilah místo odpovědi. Aphelion se nervózně poškrábala na šupinatém spánku. Před pár dny jí vlasy začaly padat, kdykoli si je projela kartáčem, zůstávaly v něm celé lokny. Z bujné, černé hřívy zůstalo jen pár zoufalých pramenů na temeni hlavy. Spletla si je do copu, ale i ten brzy zmizí. Pokud rychle něco neudělá, bude holá jako ryba.

„Kolik?“ zopakovala.

„Pětikilo.“

Aphelion rozhodila rukama. „To je zlodějina!“

„Jdi do banky.“

S Delilou nemělo smysl se hádat. Aphelion to kdysi zkusila, a z pětikila byly najednou tři stovky. Rychle se naučila, že by mohla být vykořisťovaná ještě víc. „Fajn,“ mávla nad tím rukou. Píseň dole skončila a na chvíli se celým místem rozhostilo ticho. Pak začal dusot nanovo. Chapadla s tyčkami už zmizela, nahradilo je androidstvo předvádějící měsíční chůzi. Někdo s hihňáním skočil do bazénu. Lidi tleskali. „Nechtěl mě někdo?“

Delilah si schovali bankovky do bundy a připsali na účet pět set. „Ne.“ Žádná práce. Teď, když ji potřebovala ze všeho nejvíc. „Ale slyšeli jsme, že si děláš kamarády mezi Al-Enezi.“

„To se drby roznáší rychle.“

„Máme oči všude, Aphelion.“ Delilah se na ni konečně otočili. Aphelion vždycky fascinovalo, jak plast a chrom snadno splývají s lidskou kůží. Vypadalo to tak přirozeně a přitom jako z jiného světa.

„Tak to určitě i víš, že Al-Enezi byli součástí kultu, že jo?“ prohodila Aphelion a ťukala na náramek.

„Dej si pozor, ať tě někdo nenaseká do suši. Víš, jak si rody potrpí na svou reputaci a svá tajemství,“ ušklíbli se Delilah a přihodili ještě stovku.

„Zavolají mi hned, kdyby mě někdo sháněl,“ opáčila Aphelion a ukončila tak jejich rozhovor. Seběhla schody, od bazénu zaslechla své jméno a viděla mávající ruku. Rychle se prodrala do davu, co nejdál od vody.

Zítřka sežene další prachy. Teď byl čas pít, tančit a zapomenout.

Neviděla pár tmavých očí sledujících ji z vody zpoza skla.

2

PERIHELION

Těžko říct, jestli za chlad mohla klimatizace, blízký oceán, nebo přístup dámy za stolem. Oknem sem dopadalo pár slunečních paprsků, ale většinu z nich stínil mrakodrap napůl ponořený ve vodě. Zdi tu byly sterilně bílé a narušoval je jen rámeček s diplomem. Stůl minimalistický, pouze s holoobrazovkou, kalendářem a stojánkem na pera, který byl stejně nudný a chladný jako jeho majitelka.

„Křestní jméno?“

„Perihelion.“

„Příjmení?“

„Wanggai.“

Znělo to spíš jako výslech než pohovor a Perihelion si mnula prsty v zákrytu stolu. Částečně, aby je prokrvila, protože měla ruce jako kus ledu, a částečně z nervozity. Seděla už na desátém pohovoru, poprvé v Nekonečnu. Neplánovala se u nich nechat zaměstnat jako svou první volbu, ale už si nemohla vybírat. Potřebovala práci. Člověk v téhle ekonomice musí překousnout svou pýchu a upsat se třeba ďáblu.

„Kde jste se narodila?“

„Tady v Jerichu, jsem ze třetí generace po potopě.“

„Odkud pochází vaši předci?“

„Indonésie.“

„Zajímavé. Byla jste tam někdy?“

„Samozřejmě že ne. Jak bych se tam dostala? Vypadám jako ryba?“ zažertovala Perihelion, ale po zádech jí přeběhl mráz. A je to tady.

„Vy jistě ne, ale...“ Stará dáma se na ni podívala přes okraj brýlí. *Ale*. Vždycky se objeví to samé *ale*. Pronásledovalo ji roky, při každém pokusu o brigádu a při každém pohovoru. Promiňte, slečno Wanggai, tohle místo se pro vás nehodí. Nezlobte se na nás, ale vědkyni jako vy si dovolit nemůžeme. Chápeme, máte na to vzdělání, schopnosti a vaše výsledky jsou jedny z nejlepších, jaké jsme kdy viděli. *Ale*.

Ale, ale, ale.

Nejste vhodná kandidátka. Jste si jistá, že nesympatizujete s Hvězdným kultem?

Perihelion vždycky doufala. I dnes, když stanula před třípatrovou budovou táhnoucí se do dálky po celém mysu Velrybích kostí téměř do nekonečna. Postupně klesala, až se ztratila pod hladinou, kde pokračovala hlouběji. Perihelion se oblékla do svého nejlepšího kostýmku, ujistila se, že jí na hlavě netrčí ani pramínek vlasů. Na obličej nanasla jen malou vrstvu make-upu, rozzářila tak přirozeně snědou kůži. Profesionálka. Dovolila si doufat, že tentokrát vezmou ohledy na ni, na její schopnosti, a ne na zatracenou Aphelion.

„Ale?“ pobídla dámu. Jen ať to dořekne nahlas. Perihelion jí tu radost neudělá, aby za ni doplňovala myšlenky.

„Vaše sestra Aphelion Wanggai je vedena jako členka Hvězdného kultu. Víte o tom?“

„Ano, ale mohu vás ujistit, že se sestrou nemám žádný kontakt.“

Na obrazovce před dámou viděla zrcadlově otočený text a vedle fotku Aphelion. Medová kůže, mateřské znaménko nad obočím, nucený úsměv, jaký má každý na dokladové fotce. Takhle už nevypadala. Dřív je všichni pořád zaměňovali, i když Perihelion měla pocit, že si nejsou až tak moc podobné. Obzvlášť potom, co Aphelion převzala vzhled rebelky. Dneska už neměly společného nic. Krátké, tmavé vlasy a pichlavý pohled zůstal staršímu dvojčeti, ne rybě.

„Co o Hvězdném kultu víte?“ zeptala se dáma. Perihelion mrzelo, že si nepamatovala její jméno. Bylo slovanské a vystavené na vstupních dveřích, ale vyklouzlo jí z paměti hned, jak vstoupila. Druhá chyba v pracovním pohovoru. Ta první byla Aphelion.

Náhlá změna směru otázek ji nepřekvapila, ale z nervozity přešla do otrávenosti. Ať rovnou řekne, že se nehodí a může jít o společnost dál. Jestli ještě nějaká zbyla. „Asi vše, co ostatní. Mohou za potopu, používají symbionty, věří v bohyni ve hvězdách, drží se pospolu a snaží se naverbovat co nejvíc lidí. Svá tajemství si schovávají, pokud nejste členem, nedozvíte se o nich skoro nic.“

„Jste bioložka.“ Dáma se poprvé krátce usmála a Perihelion získala část ztraceného sebevědomí. „Porovnejte mi symbionty.“

Konečně zase stála nohama pevně na zemi. „Hvězdný kult použil symbionty jako první, když se poprvé objevili před asi sto třiceti lety. Kombinují lidskou DNA s různými druhy mořských živočichů, následně se přizpůsobují prostředí. V těle probíhá mutace, na jejímž konci je jedinec zbavený vlastního myšlení, oddaný kultu. Samotní symbionti mají v pozdějších fázích vývoje schopnost spojit se a komunikovat mezi sebou. Fungují téměř jako jedna

mysl, jejich vůdcům tak nemůže uniknout, co členové kultu dělají.

Na druhou stranu modifikovaní symbionti, které vyrábí Nekonečno, mají vývoj uměle zastavený. Předají hostiteli to nejnutnější k adaptaci pro práci ve vodě a dále nepostupují. Jejich nositelé si zachovávají humanoidní vzhled. Jejich metamorfóza trvá necelých čtrnáct dní oproti kultistům, jejichž metamorfóza probíhá i několik měsíců. Symbionti jsou uměle upravení DNA turritopsis. Nositelé tak stárnou pomaleji a život jedince se prodlužuje o desítky let. Jsou schopni omladit svá těla. Maximálního věku zatím nebylo dosaženo, nejstarší hostitel se symbiontem je teď téměř osmdesát let starý a stále vypadá na dvacet.“

Dáma spokojeně kývla. „Ano, až na pár drobností jste shrnula to nejdůležitější. Jaký máte vztah k Hvězdnému kultu?“

Jedna z rad, které jí vždycky dávala matka, zněla: „Nebuď na pohovorech moc upřímná.“ Asi by neznělo nejlépe, kdyby tady brýlaté dámě hodila do obličeje, že by všem rybám nejradši zakroutila krkem jedné po druhé. Rozhodla se pro neutrální cestu. „Ne moc pozitivní.“

„A jak se stavíte k experimentům na rybách?“ Dáma se usmívala, jako by řekla tu nejnevinnější větu na světě. Perihelion se udělalo nevolno. O Nekonečnu se říkalo hodně. Perihelion nikdy nevěřila všemu, ale raději se jim vyhýbala. Teď ji takhle jedna věta donutila všechny zvěsti zvážít a v myšlenkách se k nim vrátit.

Nekonečno experimentuje na lidech.

Nekonečno loví symbionty a rve je z tkáně živých hostitelů.

Nekonečno sabotuje robotstvo, aby se jejich myšlenky nemohly šířit.

Nekonečno jsou parchanti a myslí jen na prachy.

Chtěla pracovat pro někoho takového? Zašpinit si ruce? A měla vůbec na výběr, když jí všechny ostatní šance vyfoukla sestra pod rukama?

S pachutí v ústech dámě oplatila úsměv a odpověděla: „Záleží na výplatě.“

* * *

Z ptačího pohledu připomínalo Jericho podkovu. Dvě suchá ramena objímala talíř vody, která se místy rozlévala do ulic, než ji zastavily uměle postavené bariády. Na jednom z výběžků stála budova Nekonečna. Když Perihelion vyšla ven, viděla na všechny lodě kotvící v přístavech Rybárny a daleko přes ně na Útes, kamenitou pláž plnou vzpomínek. Zbytek města pokračoval do vnitrozemí, budovy rostly do výšky, čím dál od oceánu stály. Celé Jericho vypadalo skoro jako schodiště, které postupně klesá.

U pobřeží se ale nezastavilo, pokračovalo dál do hlubin. Pod vodou na Mělčině svítily farmy, Dno o pár kilometrů dál obkreslovaly světlovody. Suchozemské i podmořské město žilo.

Perihelion hleděla na lodě a racky poletující nad nimi. Kolem nohy se jí protáhla černá kočka s páchnoucí rybou v tlamě. Takové bylo Jericho. Honosné, smradlavé, mokré a temné. Perihelion se neusmívala, přestože jí ze srdce spadl ohromný balvan. Má práci.

Má práci, na kterou studovala. Nemusí uklízet řasy na pobřeží nebo nalévat chlast v baru. Má práci! Už ani nedoufala!

Proč z toho neměla radost?

Možná když to někomu řekne, když jí někdo pográtuluje a bude mít radost za ni, tak si to uvědomí a konečně v sobě najde úsměv.

Hleděla na pláž na druhém břehu.

Jenže ona nikoho takového neměla. Už ne.

Černá kočka se skrývala za odpadkovým košem a žvýkala hlavu ryby. Jiná zrzavá kočka k ní přiskočila a sekla po ní drápy. Za hlasitého mňoukání přecházejícího ve vrískání se servaly o ten slizký kus masa.

Perihelion si přitáhla kabelku k tělu a šla domů.

* * *

Operační sál dokonale odrážel celé Nekonečno. Páchl dezinfekcí, každý jeho kout byl vycištěný, bílé stěny působily chladně, dveře měly zámky s omezeným přístupem a všechny nástroje byly pečlivě vybrány, aby nic nepřebývalo.

„Že se jim vyplatí si tohle dělat,“ zmínila Oksana. Tahle třicetiletá žena dostala za úkol Perihelion zaučit. Ráda si mluvila pro sebe a byla dost rázná, Perihelion nepřekvapilo, že má doma tři děti. „Dívej se pořádně, Wanggai, příště to děláš ty.“

Na operačním stole ležela na břiše pacientka. Tělo pokrývaly šupiny, ale ještě měla vlasy, ačkoli výstupky na hlavě už jí rostly a za pár týdnů by dostaly podobu chapadel. Jak asi teď vypadá Aphelion? Perihelion ji už dva měsíce neviděla. Možná už by ji nepoznala. Třeba už se proměnila příliš, ztratila svou lidskost a odešla do oceánu. Říkalo se, že když kultisté dosáhnou své konečné podoby, prostě odejdou do dalekých hlubin. Žila ryba Aphelion daleko v oceánu v naprosté tmě? Potkala by se tam s touhle chobotnicí, kdyby ji Nekonečno neulovilo?

„Brzo nás všechny nahradí ryby a robotstvo,“ pokračovala Oksana ve svém monologu. „Skalpel.“

Perihelion jí poslušně předala nástroj. Nenechali ji ani zaváhat, první den podepsala všechny potřebné papíry a hned druhý den ji poslali s Oksanou na sál. I za tak krátkou dobu se ale stihla naučit, kdy mluvit a kdy jen následovat příkazy.

Píp, píp, hlásilo stav pacientky EKG vedle nich.

Oksana předvedla precizní řez na týlu ryby. Perihelion sledovala každý její pohyb, hloubku řezu, sílu tlaku na skalpel. Vědkyně otevřela řez. „Odsávat.“

Píp, píp.

Odhalila páteř, pořád lidskou. Perihelion viděla, co může rybám ze zad vyrůst. Jak jim symbionti lámou kosti, přepisují jejich DNA a tvoří ploutve a žábry. Kůže se jim potáhne povrchovými buňkami a novými žlázkami vylučujícími hlen. Pacientka by za pár týdnů nemusela vůbec připomínat člověka.

„Všichni lidi by měli utéct na lodě svobody. Svorku.“

Kolem obratlů ležel namotaný symbiont. Dlouhý asi patnáct centimetrů, hladký, nejvíc připomínal moučného červa s mnoha jako nit tenkými výrůstky, které prorůstaly masem a obratli hluboko do míchy. Jako pavouk uprostřed sítě, jen ta síť byla jeho tělo. Chapadla se postupně dostanou do celého organismu jako druhý nervový systém.

Oksana ho zmáčkla svorkou. Nadul se jako balónek připravený prasknout. Uchopila ho pevně, jejich schránky jsou silnější, než se zdá. Obyčejné kleště ani tlak je nezabijí. Nadzvedla ho, nechtěl se od páteře odlepit. Vlákna držela pevně omotaná jako popínavá rostlina kolem kmene. To nejsilnější z nich laborantka uřízla.

Pípípípíp! Začal řvát přístroj. Tlak a srdeční tep pacientky létaly nahoru a dolů.

Sevření se uvolnilo. Oksana zatáhla. Několik vláken vyklouzlo ze svalů, ven se vylila bílá tekutina. Vlákna sebou začala škubat, svíjela se jako háďata ve snaze najít cestu zpět do své hostitelky. Neškodně plácala laborantku do rukavic. Ještě odříznout jeden pár a symbiont bude venku.

Pípípípíp!

Vlákna vylézala ven jako žízály z mokré země. Jedno po druhém, kluzce, lehce, jako nit klouže mezi zuby. Poslední vlákno pevně zaklesnuté v míše Oksana uřízla. „Sklenici,“ požádala a Perihelion nadzvedla víko. Vložila symbionta do nádoby s vodou. Narážel do skla, vlákna klouzala nahoru a dolů ve snaze najít další oběť. Voda z něj v drobných obláčcích smývala krev hostitelky.

Píííííííííííp!

Krev z krku mrtvé ryby přestala pomalu vytékat. Oksana si stáhla rukavice a nahradila je čistými. Perihelion následovala jejího příkladu. Příště bude ona ta se skalpelem, a zjistila, že jí ta myšlenka vůbec nevadí. Neležel tu člověk, jen tělo změněné k nepoznání. Někdo, kdo svoje lidství zahodil a nezasloužil si lítost. Ta žena byla mrtvá od chvíle, kdy přijala symbionta.

„Do laboratoře 8,“ pobídla ji Oksana. „Symbionta i záznamy z operace.“

„Hned.“

„A Wanggai?“ Perihelion se symbiontem v rukách se zastavila u dveří a ohlédla se na laborantku. Stála nad mrtvolou a i přes roušku bylo poznat, že se usmívá. „Díky, že jsi neomdlela.“

Perihelion se pobaveně ušklíbla. „Jsem profesionálka.“

* * *

Ulice Jericha mísily vodní a suchozemskou říši. Chodníky se drolily, jak je omývaly vlny, v dírách se držela voda a Perihelion v ní občas zahlédla ráčky nebo mořské slimáky. Paty budov obsypali svijonožci, bílé, kulaté schránky připomínaly stovky očí zírajících na kolemjdoucí. Míchaly se tu ryby, robotstvo i lidé, všichni chodili moc pomalu, jako by neměli kam spěchat a bezcílně bloudili městem. Jericho žilo vodou a nocí. Přes den všichni pracovali a až večer se dokázali bavit. Hlavy skleslé, jak je tížily myšlenky na to, co ještě musí udělat, aby na konci měsíce měli co jíst, aniž by museli své tělo upsat Nekonečnu. A ti, co už to udělali, nemohli myslet na nic jiného, než jestli budou mít peníze na splátky a neskončí v rukách lovců a potom na stole Perihelion. Teď si uvědomila, že jde stejně sklesle jako oni.

Dál od pobřeží město svítilo neonem, ocelové a skleněné budovy se leskly, zatímco ty betonové nabíraly zelenou barvu z všudypřítomných lišejníků. Perihelion do jednoho z těchto vlhkých paneláků vešla, unavená uběhlým dnem. Vystoupala schody, protože výtah dávno nefungoval a jeho zrezlá konstrukce hrozila pádem. Těšila se domů, až si dá víno, odpočine si, zapomene na symbionty, ryby a krev.

Nebylo jí přáno.

Dveře do bytu byly odemčené. Perihelion si povzdechla a usmála se, snažila se, aby úsměv nevypadal moc křečovitě. Žila v malém bytečku, kde se všechny papíry vždy zkroutily vlhkostí a v rohu obývacího, který shlížel k oceánu, rostla plíseň a nemohla

se jí zbavit ani dezinfekcí, kterou tajně propašovala z laboratoře. Jako by budovy nikdy nevysychaly, voda vládla světu.

„Ahoj, mamí.“

Zvykla si na nečekané návštěvy, matka se doma mohla ukousat samotou. Nikdy si ale nezvykla na to, že zapomínala, že tenhle byt patří Perihelion. Donesla batikované ubrousky, rámečky s fotkami, na každém volném povrchu rozestavěla keramické sošky indonéských bůžků a pracovní dokumenty vždycky uklidila tak dokonale, že je Perihelion mnohokrát našla až prokvetlé plísni.

„Večere bude hned, zlatíčko.“

Žralok s domácími rajčaty se stal nejlepším okamžikem jejího dne. Od určité doby jedly doma v tichosti – když byla dítě, ještě se všichni smáli, nahlas se bavili, diskutovali. Dnes beze slov dojedly a teprve nad kopřivovým čajem matka promluvila.

„Přišla jsi nějak pozdě.“

Perihelion si ohřívala ruce o hrníček a pozorovala plesnivou skvrnu. „Našla jsem si práci.“

„To je skvělá zpráva!“ rozzářila se matka. „Kde?“

Určitě se rozrostla, teď se dotýkala rámu okna. Musí ji vyčistit. „V Nekonečnu.“

Radost zmizela. „Peri...“ To jedno slovo vyřklo vše. Nekonečno je jedna obrovská nejistota. Nekonečno semele každého, kdo do něj vstoupí. Nekonečno...

„Neboj, dělám jenom sekretářku. Nejsem v laboratoři.“

„To je dobře,“ oddechla si matka. „Slyšela jsem, že tam lidem dělají příšerné věci.“

„Rybám.“

„Takhle nemluv.“

„Už to nejsou lidi.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Chapadla
Černé hvězdy.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete
zakoupit celou knihu.